

یادداشت

آرمن ساروخانیان
روزنامه‌نگارطمع خمس علیہ
بازگشت رویایی
تراکتور

تصمیمات پاکو خمس بعد از دریافت دو گل از پرسپولیس جسورانه بود و جریان بازی را تغییر داد. وقتی پرسپولیس با دو گل برتری به رختکن رفت، کمتر کسی فکر می‌کرد که تراکتور توان جبران عقب‌ماندگی را داشته باشد.

دو تیم در شروع بازی برنامه مشابهی داشتند. خمس مثل همیشه به دنبال پرس از بالای حریف بود. گل محمدی هم برای مقابله با بازیسازی از عقب زمین تراکتور، به خط حمله‌اش دستور داده بود که دروازه‌بان و خط دفاعی تراکتور را پرس کنند. هر دو تیم روی همین پرسینگ و توپ‌ریایی فرصت‌هایی به دست آوردند، ولی پرسپولیس ضربات آخر دقیق‌تری داشت. وقتی بازی هنوز بدون گل بود، گومز و اسدی روی اشتباهات هنانوف و فرچی در فرصت تک به تک داشتند که بیرونند هر دو را گرفت، ولی در طرف دیگر مردان، جانشین اخباری نمایش منزلی داشت و روی گل اول پرسپولیس مقصر اصلی بود. او دفع ناقصی داشت که ورزش یاد مخالف هم به کمک پرسپولیس آمد و توپ در نهایت به عمری رسید که با یک ضربه به گوشه دروازه کار را تمام کرد. گل دوم پرسپولیس هم نتیجه آفسایدگیری اشتباه مدافعان میانی تراکتور در غیاب هادی محمدی محروم بود.

خمس در نیمه دوم یکی از مدافعاتش را کم کرد تا با دو مهاجم بازی کند. حضور همزمان اسدی و عباس‌زاده در خط حمله فشار روی خط دفاع پرسپولیس را خیلی بالا برد و تراکتور به لطف موج حملاتش سرانجام در دقیقه ۸۴ بازی را به تساوی کشاند.

خمس بعد از گل تساوی می‌توانست با آرایش دوباره تیمش که به شدت نه‌اجمی بود به فکر کنترل بازی باشد. ادامه خیمه سنگین در زمین پرسپولیس و بازی با سه مدافع در دقایق کوتاه باقیمانده ریسک بزرگی بود، ولی خمس بر این باور بود که دینامیک بازی به نفع تیمش است و آنها می‌توانند گل سوم را هم بزنند. مربی اسپانیایی تجربه و توانایی پرسپولیس را دست کم گرفته بود، ولی میهمان بعد از دریافت گل تساوی از لاک دفاعی خارج شد و مهره‌های آنها جمعی و سرعتی‌اش مثل آل کثیر و ترابی دوباره گارد حمله گرفتند. در این دقایق فضای زیادی پشت مدافعان تراکتور وجود داشت و پرسپولیس قبل از گل سوم چند بار توانست خودش را به این منطقه برساند.

گل محمدی برای استفاده از این حفره بزرگ دانیال اسماعیلی‌فر را هم به زمین فرستاد تا از سرعت او روی ضد حملات استفاده کند. گل برتری پرسپولیس روی یک ضربه ایستگاهی به دست آمد که نتیجه یکی از همان ضد حملات بود.

برای تراکتور که تعدادی از بازیکنان کلیدی‌اش مثل اخباری و محمدی را در اختیار نداشت و آریاکیا هم در نیمه اول مصدوم شد، تساوی مقابل پرسپولیس نتیجه بدی نبود و آنها حتی در صورت تمایل به برد می‌توانستند کم‌ریسک‌تر بازی کنند، ولی طمع خمس به قیمت از دست رفتن تک امتیازی تمام شد که با نمایش خوب نیمه دوم تیمش و با سختی فراوان به دست آمده بود.

جک گریش

بزرگ‌ترین قرارداد تاریخ بریتانیا

جک گریش پس از قطع همکاری رسمی با ناپکی، پوما را به‌عنوان اسپانسر شخصی خودش انتخاب کرد. جک گریش از حالا به بعد با کفش‌های پوما در زمین حاضر خواهد شد و به خاطر این قرارداد جدید، سالانه بیش از ۴ میلیون پوند دریافت خواهد کرد. این بالاترین رکورد دریافتی میان بازیکنان بریتانیایی در طول تاریخ به حساب می‌آید. نیمار با ۲۳ میلیون پوندی که از پوما دریافت می‌کند، بهترین قرارداد را در دنیای فوتبال دارد.

کینگزلی کومان:

خوشحالی خواهیم کرد

کینگزلی کومان در آستانه تقابل با پاری سن ژرمن در بازی برگشت مرحله یک هشتم نهایی لیگ قهرمانان اروپا، در مورد دوران حضور خود در این باشگاه پارسی صحبت کرد و در مورد عدم خوشحالی در بازی رفت گفت: «در شروع بازی، اهانت‌هایی به من شد اما به خودم گفتم که اقدامات چند نفر ذهنیت مرا تغییر نخواهد داد. من به پاری سن ژرمن احترام می‌گذارم. اما اگر بتوانم گل‌های بیشتری بزنم، خوشحالی خواهیم کرد.»

لوکا مودریچ

کرواسی بی‌خیال نمی‌شود

لیست تیم ملی کرواسی برای بازی‌های ملی ماه مارس اعلام شده و نام لوکا مودریچ هم در آن دیده می‌شود. خیلی از هواداران انتظار داشتند که مودریچ پس از جام جهانی ۲۰۲۲ و کسب دومین مدال جام جهانی خودش از بازی‌های ملی خداحافظی کند؛ لوکیتا در سن ۳۷ سالگی همچنان کاپیتان کرواسی است. تیم ملی کرواسی در جریان دو بازی از رقابت‌های مقدماتی یورو ۲۰۲۴، مقابل ولز و ترکیه صف‌آرایی خواهد کرد.

بازیکنان خارجی میلیاردی فرصت رشد را از بچه‌ای مستعد می‌گیرند

«عمری» در حسرت
مزرعه خودمان!سعید زاهدیان
روزنامه‌نگار

به این دو اسم با دقت فراوان نگاه کنیم: «لاماسیا و لا فابریکا!». بی‌شک این اسامی برای علاقه‌مندان به فوتبال آشناست؛ همه می‌دانند که وقتی صحبت از «لاماسیا» و «لا فابریکا» می‌شود، در مورد چه چیز صحبت می‌کنیم و بحث پیرامون چه موضوعاتی است.

لاماسیا به اسپانیایی یعنی «مزرعه» و «لا فابریکا» همان‌طور که از اسمش پیداست، مترادف با «کارخانه» است؛ لاماسیا آکادمی بارسلوناست و لا فابریکا آکادمی معروف باشگاه رئال در مادرید. سواي نام زبیا که نشان از ذوق و قریحه و باشگاه در نام‌گذاری آکادمی است، این دو مجموعه در سال‌های اخیر بازیکنانی پرورش داده‌اند که اگر با راسا یا رئال قصد خرید آنها را داشتند، باید بیش از «یک میلیارد دلار» هزینه می‌کردند.

بارسلونای پپ با لاماسیا بیش از یک دهه بر فوتبال اسپانیا و اروپا امپراطوری کرد؛ بارسا به مدد بازیکنان پرورش یافته در مزرعه‌اش تمام جام‌های ممکن را برد. پس از موفقیت بارسلونای پپ بود که نام لاماسیا-مزرعه پرورش بازیکن- سر زبان‌ها افتاد و شاید به همین دلیل رئال که عادت به خرید ستاره و تشکیل تیم کهکشانی داشت، روی لا فابریکا بیشتر سرمایه‌گذاری کرد. در سال‌های اخیر بازیکنان فراوانی از کارخانه بازیکن‌سازی مادرید بیرون آمدند و رئال به جام‌های متعدد رساندند.

در فوتبال ایران هیچگاه باشگاه‌های فوتبال - یا والیبال، بسکتبال و... - توجهی به آکادمی و ساختن بازیکن نداشتند و ندارند؛ پرسپولیس، استقلال، سپاهان و این اواخر تراکتور همواره عادت به حاضری‌خوری دارند و به ندرت از بازیکنان آکادمی خود استفاده می‌کنند. بدتر از همه، جدایی بازیکنان آکادمی استقلال

و پرسپولیس به دلیل بی‌توجهی سرمربی تیم بزرگسالان در سن ۱۹-۱۸ سالگی بدون پرداخت پول بابت رضایتنامه است؛ استعدادهای دیگر تیم‌های لیگ می‌شوند و مجدد مورد توجه استقلال و پرسپولیس قرار می‌گیرند! دو باشگاه بزرگ پایتخت بی‌توجه به سرمایه‌ای که از دست‌شان رفته، همواره برای بازگرداندن این ستاره‌ها هزینه گزافی می‌پردازند و ستاره ساخته شده در آکادمی خود را با ارقام میلیاردی پس می‌گیرند.

اواخر دهه ۷۰، آکادمی باشگاه استقلال- در اصل تیم جوانان و امید- به مرحوم رضا احدی سپرده شد؛ او با کمک صمد مرقاوی که حالا سرمربی تیم جوانان ایران است، در ورزشگاه مرغوبیکار- که زمین مرغوبی برای پرورش بازیکن در جنوب شهر تهران به شمار می‌رود- سراغ استعداد‌های خوب پایین‌شهری رفت. اندک سرمایه‌گذاری در تیم‌های پایه که بی‌تردید با توجه به فضای آن سال‌ها که انگیزه پرورش استعداد درک نمی‌شد و احتمالاً مدیریت استقلال برای بیکار نماندن پیشکسوتانش، مسئولیت تیم پایه را به احدی و مرقاوی سپرده بود، خیلی زود نتیجه داد: «آندو تیموریان، مجتبی جباری، امیرحسین صادقی، خسرو حیدری، وحید طالب‌لو، پیروز قربانی و...!»

حالا در فوتبال دیم ایران، از تیم‌های پایه پرسپولیس بازیکنی به اسم محمد عمری بیرون آمده که در بازی‌های اخیر پرسپولیس کمک‌حال این تیم شده و این روزها عصبی دست یحیی است. اگر لوکادیا وسط فصل دست پرسپولیس را در پوست گردو نمی‌گذاشت با شیخ دیاباته ضعیف‌تر از حد انتظار بازی نمی‌کرد، بعید بود که یحیی سراغ محمد عمری برود و با داشتن مهدی عبدی و سیامک نعمتی بعید بود که این مهاجم خوش‌آبیه در پرسپولیس فرصتی

برای خودنمایی پیدا کند. عمری خوش‌شانس بود که در بحرانی‌ترین روزهای پرسپولیس فرصت بازی پیدا کرد و آنقدر مستعد و خوب بود که مشکل گلزنی پرسپولیس را حل کرد و به واسطه بازی در تیم بزرگ پرسپولیس خیلی زود چشم‌ها را خیره کرد.

در ماجرای محمد عمری یک پرسش اساسی وجود دارد: «اگر محمد عمری با همین کیفیت در تیمی مثل آلمینیوم یا مس رفسنجان درخشیده و گل زده بود، پرسپولیس و یحیی برای خرید او حاضر به پرداخت چند میلیارد بودند؟» هر آنچه پرسپولیس در این سال‌ها در تیم‌های پایه هزینه کرده، با ظهور یک پدیده مثل محمد عمری پر می‌شود و چه بسا بیش از مبلغی که صرف آکادمی کرده، در استفاده از عمری سود هم کرده است. این سبک و سیاق باشگاه‌داری حرفه‌ای در دنیای مدرن است و بزرگترین باشگاه‌های دنیا- از یونایتد تا آرسنال، بارسا و رئال- این شیوه را در پیش گرفته و میانبر خوبی به سمت کسب درآمد دارند اما در فوتبال ایران «عمری» در حسرت ظهور پدیده‌های شبیه محمد عمری هستیم و هرگز این اتفاق با برنامه از پیش تعیین شده رخ نمی‌دهد و همواره پیدایش چنین بازیکنانی حرفه‌ای کوچک در باشگاه‌داری ایران است.

بباید دقیق حساب کنیم؛ اگر پرسپولیس یا استقلال هر سال دو بازیکن مثل عمری پرورش دهند و در تیم بزرگسالان- که ویتترین باشگاه است- به معرض نمایش بگذارند، تا چه میزان

در هزینه‌های باشگاه صرفه‌جویی می‌شود و چقدر این دو تیم بزرگ را از خریدهای میلیاردی که اغلب ناکام هستند بی‌نیاز می‌کند؟ اما با تمام این حرف‌ها و نوشته‌ها که ملال‌آور و تکراری شده، بازهم پرسپولیس یا استقلال برای حل مشکلات خود بی‌توجه به آنچه خود دارند، سراغ یامگا، دیاباته و پیرای سی و اندی ساله می‌روند و نه تنها نتیجه نمی‌گیرند و پول خود را دور می‌ریزند، فرصت درخشش را از استعداد‌های خود دریغ می‌کنند و این دایره درد عمری است که ما را در داشتن لاماسیا و لا فابریکا که نه، همین آکادمی اسپایر قطر حسرت به دل گذاشته است.

بباید دقیق حساب کنیم؛ اگر پرسپولیس یا استقلال هر سال دو بازیکن مثل عمری پرورش دهند و در تیم بزرگسالان- که ویتترین باشگاه است- به معرض نمایش بگذارند، تا چه میزان در هزینه‌های باشگاه صرفه‌جویی می‌شود و چقدر این دو تیم بزرگ را از خریدهای میلیاردی که اغلب ناکام هستند بی‌نیاز می‌کنند؟

سوژه

از آرامش ما تا خط و نشان کشیدن آنها

ایران - ژاپن؛ فرصت انتقام برای شمسایی

ترتیب ژاپن چهارمین قهرمانی خود در قاره‌کهن را جشن گرفت و اجازه نداد ایران به سیزدهمین قهرمانی دست یابد.

فرصت انتقام برای شمسایی

حتی اگر «میدان دادن به بازیکنان جوان» مهم‌ترین اولویت تیم ملی فوتبال ایران برای تورنمنت تایلند باشد اما هر کس پوشیده نیست که وحید شمسایی با انگیزه قهرمانی در این رقابت‌ها به شهر پاتایا رفته است؛ به ویژه اینکه دیدار با ژاپن در تایلند تکرار فینال آسیا است و فرصت خوبی برای شمسایی و بازیکنان ایران به دست آمده است تا انتقام آخرین باخت به «سامورایی‌ها» را بگیرند.

دیدار فینال تورنمنت ۶ جانبه فوتبال تایلند امروز (سه شنبه) بین دو تیم ایران و ژاپن برگزار می‌شود. هر چند در ابتدا تصور می‌شد تورنمنت تایلند سطح بالایی ندارد اما ژاپن و ایران با تمام قوا در این رقابت‌ها شرکت کردند و پیش‌بینی‌ها از فینالیست شدن دو قدرت سنتی فوتبال آسیا محقق شد.

چرا بازی با ژاپن مهم است؟

تیم ملی ایران در مهرماه امسال در مسابقات جام ملت‌های ۲۰۲۲ فوتبال آسیا با شکست مقتدرانه حریفانش راهی فینال شد اما در بازی نهایی برابر ژاپن کم آورد و با نتیجه ۲ به ۳ بازنده شد. به این

ا در هم کوبید تاراهای بازی نهایی بشود.

شمسایی: در این تورنمنت نتیجه مهم نبود

وحید شمسایی در آستانه بازی با ژاپن، تأکید می‌کند: «از نظر من در این تورنمنت نتیجه مهم نبوده است. حداقل سه بازی اما ژاپن کار سختی برابر عربستان داشت و با برد خفیف یک بر صفر به فینال رسید.

مسیر صعود ایران به فینال

تیم ملی ایران در گروه دوم این بازی‌ها ابتدا ۱۱ بر صفر عربستان را شکست داد و سپس برابر مصر به برتری ۳ بر ۱ رسید. در نیمه نهایی ایران تایلند میزبان ۵ بر

بازی جسورانه و محکم در خور فوتبال کشورمان داشته باشیم.»

خط و نشان سرمربی ژاپن برای شمسایی

«کنچیرو کوگوره» سرمربی تیم ملی ژاپن می‌گوید که قصد دارد با قهرمانی این تورنمنت راه به پایان برساند. او تأکید می‌کند: «اینکه بتوانیم یک بار دیگر با ایران رویه‌رو شویم واقعا بزرگترین فایده‌ای است که از حضور در این تورنمنت به دست می‌آوریم. می‌خواهیم با شکست دوباره ایران در فینال، فعالیت‌های این پنجره فیفا را به پایان برسانیم.»

